

Sygn. akt I Ns 1026/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w S. I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Baranowicz

po rozpoznaniu 15 lipca 2016 roku w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku L. B.

z udziałem (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. ustalić, iż każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSR Marek Baranowicz

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 09 lipca 2015 r. złożonym (do Sądu Okręgowego w Szczecinie) L. B. wystąpił z żądaniem udzielenia mu zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego kwoty 113.552,45 złotych wskazując, że dot. ona niespłaconej części pożyczki bankowej. Jako warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić L. B. wskazał „złożenie przez uczestnika oświadczenia, że kwota ta wyczerpuje roszczenia uczestnika wobec wnioskodawcy oraz wyrażenia zgody na wykreślenie hipoteki umownej z księgi wieczystej...”.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

We wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy (art. 693 k.p.c.):

- 1) określić zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot;
- 2) przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie;
- 3) dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony;
- 4) wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany, oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić;

z tym zastrzeżeniem, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.)

Dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego w przypadku, gdy:

1. wierzyciel odmawia pokwitowania, dłużnik może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia albo złożyć (art. 463 k.c.),
2. skutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela (art. 467 pkt 1 k.c.),
3. wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia (art. 467 pkt 2 k.c.),
4. powstał spór, kto jest wierzycielem (art. 467 pkt 3 k.c.),
5. z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione (art. 467 pkt 4 k.c.),
6. w razie odmowy zwrotu dokumentu stwierdzającego zobowiązanie lub w razie odmowy uczynienia na nim wzmianki o spełnieniu świadczenia częściowego lub w razie odmowy wydania pisemnego oświadczenia o utracie takiego dokumentu (art. 465 § 3 k.c.),
7. w razie zwłoki wierzyciela (art. 486 § 1 k.c.),
8. w razie uzasadnionych wątpliwości, czy okaziciel papieru wartościowego jest wierzycielem (art. 921¹¹ k.c.),
9. w razie zaistnienia okoliczności przewidzianych w przepisach szczególnych, np. art. 42 i art. 97 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 z późn. zm.), art. 79 i art. 80 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo czekowe (Dz. U. Nr 37, poz. 283 z późn. zm.).

Poza tym są przepisy, które przewidują nie tyle uprawnienie dla dłużnika, lecz obowiązek złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu np. art. 381 § 2 k.c. (sprzeciw jednego z wierzycieli uprawnionych do świadczenia niepodzielnego), art. 285 i art. 473 kodeksu spółek handlowych.

Wprawdzie dyspozycja art. 692 k.p.c. wskazuje, iż badaniu sądu podlegają jedynie twierdzenia zawarte we wniosku, a nie ich prawdziwość, jednakże w ramach kognicji sądu orzekającego mieści się także badanie, czy wskazane okoliczności w ogóle występują i znajdują oparcie w przepisach prawa materialnego. Zadaniem sądu w sprawach depozytowych jest bowiem ustalenie, czy złożenie przedmiotu do depozytu, jako szczególna forma spełnienia świadczenia przez dłużnika, jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.). Należy bowiem podkreślić, iż spełnienie przez dłużnika świadczenia w tej formie nie mieści się w ramach jego swobody decyzyjnej, albowiem decydujące znaczenie mają tu okoliczności, od niego niezależne, które uniemożliwiają mu spełnienie świadczenia prawidłowo.

W niniejszej sprawie, w ocenie sądu nie zachodzi prawna konieczność złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu. Wskazać bowiem należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dłużnik nie podjął próby spełnienia świadczenia bezpośrednio do rąk wierzyciela, pomimo, iż adres i dane banku są mu znane (spłacał kredyt w (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.). Wskazać także należy, iż sąd doręczył wnioskodawcy odpis pisma uczestniczki, w którym podała ona wszelkie dane konieczne do dokonania przelewu o określonej kwocie. Ponadto sam wnioskodawca powołuje się liczną korespondencją z uczestnikiem. Okoliczności te wskazują, iż strony pozostają ze sobą w kontakcie. Jednocześnie sama spółka będąca wierzycielem, jak wynika z treści złożonego przez nią pisma – odpowiedzi na wniosek, nie wnosi zastrzeżeń co do treści wniosku wskazując, że faktycznie doszło do rozwiązania umowy kredytowej, co z kolei powoduje natychmiastową wymagalność jego spłaty, a co także wskazuje jednoznacznie na to, iż sprawa nie jest między stronami sporna; wręcz bank zaproponował ugodowe zakończenie sprawy, na co wnioskodawca w ogóle nie odpowiedział. W świetle powyższych okoliczności stwierdzić należy, iż nie zachodzi prawnie uzasadniona konieczność złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu, albowiem sprawa między stronami nie jest sporna, a dłużnik ma możliwość spełnienia świadczenia prawidłowo - zatem bezpośrednio do rąk wierzyciela.

Mając na względzie powyższe, w tym fakt, że we wniosku nie powołano się na żadną z ww. okoliczności uzasadniających złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, postanowiono jak w sentencji.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł po myśli art. 520 § 1 k.p.c. uznając, iż nie zachodzą żadne podstawy, aby odstąpić od zastosowanie ogólnej reguły stanowiącej, iż każdy z uczestników postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSR Marek Baranowicz

Zarządzenie/proszę:

1. odnotować, zakreślić,
2. odpis doręczyć:
 - wnioskodawcy z pouczeniem o apelacji
 - pełnomocnikowi uczestnika postępowania,
3. z wpływem lub za 21 dni.

SSR Marek Baranowicz, 15/07/2016